

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas Kempis.
(Fortsat.)

Fjerde Kapitel.

Hubad er et Menneſte!

1. Dine Domme lyde som Torbenes over mit Hoved, Herre; de gennemgik mig, og min Sjæl forfærdes saare. Stum staar jeg, naar jeg betænker, at ikke en Gang Himlene ere rene for dit Raad (Joh. 15, 15), at du har fundet Synd blandt Englene og ikke sparet dem (Joh. 4, 18; 2 Pet. 2, 4). Thi hvad vil der da ske med mig? Naar jeg betænker, at Stjerner skulle falde ned fra Himlen (Joh. Ab. 6, 13), hvad maa der vente mig, som kun er Støv og Aske? Ja, hvad maa der vente mig, naar de, hvis Gjerninger syntes prisfælige, ere styrkede i Afgrunden, og de, som aab Brød med Englene, have maattet møde sig med Svinenes Mast (Salme 78, 25; Luk. 15, 16)!

2. Wisfelig, intet, slet intet er al vor Hellighed, Herre, naar du drager din Haand bort; ingen Wisdom gaar, naar du ikke styrer den; ingen Styrke hjælper, naar du hører op at bevare; ingen Kyndighed er sikker, naar du ikke værner om den; ingen Vagt beskytter, naar dit Øje ikke vaager (Salme 127, 1). Overladt til os selv, synke vi i Afgrunden og forgaar; under dit Bærgemaal og Bæretaget holdes vi oprejst og leve. I os selv ere vi strøbelige som Røret; kun naar din Haand holder paa os, sønderbrydes vi ikke. Som den rygende Tande vilde vi alle snart udflydes, dersom din Haand ikke sidde paa ny opflammede os.

3. Al, hvor kan jeg tænke ydmygt og riige nok om mig selv! Og hvor maa jeg vogte mig for at anse nogen af mine bedste Gjerninger for godt! Hvor dybt maa jeg bøje mig for dine uransagelige Domme, Herre, siden alt det, jeg finder hos mig selv, er intet, slet intet. O, forfærdelige Intet! Snart tynger det paa mit Bryst som en umaadelig Byrde, snart viser det sig for mit Øje som et uoverskueligt Hav. Hvor stulde jeg noget Sted kunne finde en Brødt til at skjule min egen Gjerning? Nej, al Selvforskyldthed er nedjanket i dine Dommes dybe Svælg.

4. Hubad er et Menneſte, o Gud, for dine Øjne! Kan Veret rose sig ligeoverfor dig, som danne det (Esaias 29, 16)? Eller hvorledes kan nogen føle sig hævet ved tomme Lovtaler, naar han i sit Hjerte virkelig har ydmyget sig for dig? Nej, hele Verdens Ros kan ikke gøre ham boomodig, alle Menneskers Lovtaler ikke bevare ham; thi han ved, at alle de, der rose ham, selv intet ere og forgaar tilfjællemed Lyden af deres smutte Ord, men at din Sandhed, o Gud, bliver evindelig.

Femte Kapitel.

Vi skulle vandre for Gud i Sandhed og Ydmyghed.

1. Min Søn, vandre for mit Raad i Sandhed og søg mig i Hjertets Enfoldighed, saa skal du bevares for den Ondes listige Anse, og de Ugudeliges og Forsværgernes Frisfælselse skulle ikke skade dig. Lad mig underrette dig om, hvad der er velbehageligt for mig! Tænk paa dine Synder med Sorg og Bedrøvelse og vogt dig for den forfærdelige Indbildning, at dine gode Gjerninger stulde give dig noget Værd; thi du er kun et syndigt Menneſte, ubestaaet megen Størrelighed og hidlet i mange onde Lyfter og Lidenslaster. Hubad du formaar, naar du er overladt til dig selv, er intet; slet falder du, hurtigt er du overdunden, snart bliver du forsagt og bange. Du har intet, slet intet, hvoraf du kan rose dig; men meget, saare meget, hvorover du bør flamme dig.

2. Lad derfor den Tante være langt borte fra dig, at noget af det, du selv har udrettet, stulde være stort og kosteligt eller fortjene Beundring og Ros. Intet er i Virkeligheden stort og atteraaerbart uden det, som er evigt. Sandheden er evig; lad den være Genstand for din Aftaal! Lad intet behage dig saa meget som Sandheden, og intet mishage dig saa meget som din egen Ufælsed, dine Synder og Laster. Lad Sandheden frigøre dig, saa skal du være virkelig fri! (Joh. 8, 32).

3. Herre, det er sandt, hvad du siger. Al, lad det saaledes ske med mig! Lad din Sandhed underdise, vogte og bevare mig til min salige Ende! Lad den frigøre mig fra alle onde Begærigheder og urene Lyfter, saa jeg kan vandre for dig i Hjertets Renhed og Ydmyghed!

Sjette Kapitel.

Kærlighedens Pris.

1. Jeg priser dig, himmelske Fader, min og min Herres Jesu Kristi Fader, at du agter mig fattige og elendige Menneſte værdt at ihuomme. O du al Naades Fader og al Trøstes Gud, jeg takter dig, at du dog sundom vederlægger mig med din Trøst, skønt jeg altid er uærbig vertil. I al Ubegyhd vil jeg love og velsigne dig med din enbaarne Søn og den Hellig And, min Trøstemand! Du er mit Hjertes Glæde, mit Haab og min Tilflugt paa Trængsels Dag. Men efterdi jeg endnu er svag i min Kærlighed, ufuldkommen i alle mine Gjerninger, saa trauger jeg saare til at styrkes og trøstes af dig; besøg mig derfor ofte, o Gud, og undervis mig i din Sandhed; rens mit Hjerte, helbred det fra alle onde Lyfter og Begærigheder, at jeg kan blive varmere i min Kærlighed til dig og stærkere til at bære, hvad du paalægger mig!

2. Kærlighed er den største af alle Naadegaver (1 Kor. 13, 13). Den bærer enhver Byrde uden at trætte; den gør det Bitreste sødt og lissigt; den tilskynder os til store og gode Gjerninger og til altid at stræbe efter det Fuldkomnere. Intet er lissigere end Kærlighed, intet stærkere, intet højere, intet dybere i Himlen og paa Jorden. Kærligheden er sødt af Gud (1 Joh. 5, 7), højt oplyst over alle stulte Ting og kan derfor kun finde Hvile i Gud.

3. Kærligheden er glad og fri, den flyver højt og læder sig ikke standse; den giver alt for alle og ejer alt i alle, fordi den hviler i det ene, som er højere end alt andet, fordi den hvem alle gode Ting have deres Udspring. Kærligheden fra ikke paa Gaverne, men vender sig til Giveren, som er højere og bedre end alle Gaverne. Kærligheden søger ingen Byrde, agter ingen Nøje, vil gerne gøre mere, end

den formaar, slager ikke over Svagbed, da den tror, at den kan alt, og at alt er den tilladt. Derfor udretter Kærligheden saa meget, medens den, som ikke har Kærlighed, intet udretter Kærligheden søger aldrig, ingen Nøje formaar at trætte den; den er hurtig til at handle, oprigtig, taalmodig, trofast, søger aldrig sit eget. Den, som elsker, han ved, hvad Kærlighedens Stemme byder. Et mægtigt Strig i Guds Dre er den Sjæls brandende Længsel, som siger: Min Gud, min Kærlighed, du gaaſte min og jeg gaaſte din!

4. O Herre, min Gud, gør mig stærk i Kærligheden, at jeg ret kan komme til at smage, hvor godt det er at elske, hvor saligt gaaſte at gaa op i Kærligheden. Læg Kærlighedens jublende Sang paa mine Læber, at den kan have min Sjæl op til dig i din Himmel! Amen.

Syvende Kapitel.

Kærlighedens Prøve.

1. Min Søn, du er endnu ikke stærk og erfaren nok i Kærligheden! Hvorfor ikke, Herre? Fordi du ved den ringeste Modgang bliver forsagt og opgiver det Maal, som du har foresat dig at naa; og fordi du ildelig kun søger at trøstes af mig. Den, som er stærk i Kærligheden, staar fast i Kristusens Time, siger ikke tilbage for nogen Modstand, og elsker mig ligesaa højt i Modgang som i Medgang. Han ser ikke saa meget paa Gaven som paa Giverens Kærlighed, og sætter den elskede højt over alle hans Gaver.

2. Men dersom du nu med Bedrøvelse føler, at du ej omfatter mig og mit Rige med saa inderlig en Kærlighed, som du gerne vilde, maa du dog ikke henfalde i Mistroetning over dig selv; thi hin stærke, brandende Kærlighed, som nu og da flammer i dit Indre, er en overordentlig Naadegave, en Forsmag paa den himmelske Salighed, som du ikke nogen Sinde herne maa vente skal blive bestaaelig hos dig; den kommer og gaar efter mit Velbehag. Et sandt Tegns paa, at din Kærlighed er levende, er det derimod, at du standhaftig kæmper imod dine egne Lyfter og modstaar Djævelens Indskydesler.

3. Kom steds i Hu, at den gamle Slange aldrig hviler, men ildelig arbejder paa at hindre din Fremgang i Troen ved at forstyrre dig i dine Frembedsøvelser, holde dig borte fra helligs Menneskers Samfund, fra Ihusommelse af Kristi Lidelse og Død og fra Erindringen om dine mange Syndesjal. Vid, at han talder mange onde Tænker til Live inden i dig, for at gøre dig forsagt og bange og holde dig tilbage fra Bøn og Læsning i mit hellig Ord. Der er ham intet saa mishageligt som en angerfuld Synsbefendelse, intet, kan mere ønsker, end at holde dig borte fra den hellige Navn. Men tro ham ikke, lad dig ikke hilde af ham, om han end lægger sine Snarer nok saa lissigt. Fremtalder han urene Tænker og Billeder i din Sjæl, saa sig til ham: Vig bort, du urene And! Stam dig, du elendige! Du maa selv være meget uren, naar du kan indgive andre saa urene Ting; men du skal ingen Del faa i mig; hellere vil jeg dø og lide al Pine, end give din Tale Bisfald; ti, vær stille, jeg har intet Dre for din Røst! „Herren er mit Lys og min Frelse, for hvem skal jeg frægte? Herren er mit Lids Værn, for hvem skal jeg ræddes? Dersom endog en hel Hær vilde kære sig omkring mig, skal mit Hjerte dog ikke frægte“ (Salme 27, 1-3).

4. Saaledes maa du kæmpe som en god Stridsmand, saaledes maa din Kærlighed til mig faa sin Prøve. Og falder du end alligevel sludom af Svagbed, saa saml nye og større Kræfter, bliv mobilere end forhen og haab paa rigeligere Naade fra mig. Men vogt dig for Selvtillid og Humod, hvorved mange ere henfaldne i traſtige Bildfarelsere (2 Thes. 2, 11) og ulægelig Blindhed. Lad saadanne Fald tjene dig til Advarsel og hjælpe dig til at bevare et ydmygt Hjerte!

Ottende Kapitel.

Guds Kærlighed og Naade skal gemmes i et ydmygt Hjerte.

1. Min Søn, vogt dig vel for at fatte høje Tænker om dig selv, fordi du føler min Naade hvile over dig; betank snarere, hvor uærbig du er vertil, og hvor fattig og elendig du vilde være, dersom du ikke havde den. Mange Menneſter have brugt de Naadegaver, jeg skænkede dem, til deres egen Fordærvelse, idet de vilde gøre mere, end de formaade, og uden at overveje deres Svagbed, mere fulgte deres egne Tilbøjeligheder, end hvad den af min Naade oplyste Forstand saage dem. Og fordi de fordriftede sig til at begynde større Ting, end jeg vilde, saa tabte de min Naade. De vilde bygge deres Rede i Himlen, men faldt elendige og hjælpeløse tilbage til deres forrige Fattigdom paa Jorden og lærte saaledes ikke at flyde med deres egne Binger, men at blive siddende stille under mine.

2. Herre, jeg er kun Støv og Aske, men dober dog at tale til dig (1 Moseb. 18, 27). Vilde jeg holde mig for mere, saa vilde du staa op imod mig, og mine Synder vilde give Sandheden Vidnesbyrd, og jeg vilde intet have at forsvare mig med. Naar jeg derimod agter mig selv ringe, bekender, at jeg kun er Støv, hvad jeg jo visfelig er, da vil din Naade smile til mig, dit Lys tændes i mit Hjerte, din Kraft styrke og opløste mig, din And fylde mig med hellig Glæde. Sandelig, det er et stort Under, at jeg saa pludselig opløstes og saa naadig tages i Favn af dig, jeg, som er saa tung af Naturen, at jeg, overladt til mig selv, maatte synke ned til de nederste Afgrunde.

3. Det er ene og alene din Kærlighed, o Herre, som gør alt dette, som uden nogen min Fortjeneste og Værdighed allevegne kommer mig i Møde, bevarer mig fra truede Farer og frelser mig fra utallige Ilthfter. Saa længe jeg søgte mit eget og kun elskede mig selv, tabte jeg mig selv, men fra det Øjeblik af, at jeg begyndte at søge dig og at elske dig, fandt jeg baade dig og mig selv, overgav min egen Ufælsed, men ogsaa din Naade, som overgaar alt, hvad jeg turde haabe og bede om. Dersom være du lovet og prisef, o Gud, som i din store Kærlighed aldrig opbærer at gøre del imod os arme Menneſter, der ved vore Synder ere saa langt fjærne fra dig, saa uærbige til dine Mistandbedsøvelser og saa utænkelige imod dine Belgæringer. O, vedbliv i din Kærlighed at omvende os

til dig, saa vi hver Dag blive frommere, ydmygere og taknemmelige! Du alene er mægtig vertil; thi du er vor Frelse, vor Styrke og vor Tilflugt.

Niende Kapitel.

Gud er Kilden til alt godt.

1. Min Søn, dersom du vil leve et saligt Liv, da maa jeg, din Herre og Gud, være det første og det sidste, du søger. Søger du derimod, hemmelig eller aabenbart, dig selv, da finder du kun Afmagt og Armod. Hensér alt til mig, thi fra mig have alle Ting deres Udspring, og alt hvad du har, stammer fra mig. Smaa og store, fattige og rige øse Livets Vand af mig, den levende Kilde, og alle de, som villigt og gerne tjene mig, saa Naade over Naade (Joh. 1, 16). Men de, som søge Vre og Glæde i noget andet end mig, vilde overalt møde mange Genvordigheder og paa deres Vej kun finde revnede Brønde, som ikke have Vand (Jer. 2, 13). Men som alt godt har sit Udspring fra mig, saa maa det ogsaa vende tilbage til mig igen i ydmygt og hjertelig Taksigelse.

2. Herre, jeg vil igen tale til dig og ikke tie (Ezef. 24, 27). Stor er din Naade imod dem, som frægte dig; men større dog imod dem, som elske dig og tjene dig af ganske Hjerte. Ord kunne langtfra udfige alt det gode, hvorved du overser dem, som elske dig. Nød mig har du vist din Kærlighed berbe, at du fremkalde mig til Livet, og da jeg for vid og var kommen langt bort fra dig, kaldte mig tilbage til at tjene dig og bed mig at elske dig. O, du, den evige Kærligheds Kilde, hvad skal jeg sige om dig! Hoorledes skal jeg nogen Sinde kunne glemme dig, du som tom mig i Hu, da jeg laa forsmaget og fortabt ved denne Verdens vandløse Brønde. Din Kærlighed mod din Tjener overgaar alt, hvad jeg kunde haabe; uden nogen min Fortjeneste har du vist mig Barmhertighed og Naade. Hvad skal jeg give dig igen for al din Kærlighed? Dersom jeg kunde forlade alt, frægte mig alt og ene leve for dig, da var dette jo din Naadegave til mig og ikke noget, jeg gav dig. Og om jeg end af mig selv kunde gøre dette, hvad stier er det da i, at jeg tjener dig, hvem Afstigningen er styldig at tjene? Nej, ikke det maa synes mig stort, at jeg tjener dig, men det maa synes mig stort, ja det største og vidunderligste af alt, at du vil have mig fattige og uærbige til din Tjener og lade mig være sammen med dine øvrige Tjenere, som du elsker.

3. Dog, hvorledes taler jeg om at tjene dig, Herre, efterform det altid og allevegne er dig, der tjener mig? Se, Himlen og Jorden og alt, hvad du har stabt, er til Menneskenes Tjeneste og udretter daglig, hvad du byder. Og dette er endnu kun lidet: ogsaa de mægtige Engle har du stabt til Tjeneste for os Menneſter (Hebr. 1, 14); og, hvad der er endnu meget mere, selv har du nedladt dig til at tjene Menneſter og lovet at give dem dig selv. Derfor maa jeg vel kalde det vidunderligt naadigt, at du vil have mig i din Tjeneste. Spilten hellig Stand! en Stand, der gør Menneſtene Engle lige, velbehagelige for Gud, frugtelige for Djævelen, kære og ærverdige for alle troende. Al, gid jeg blot een Dag igennem kunde tjene dig værbigen! Men helst vilde jeg tjene dig alle mit Livs Dage.

Tiende Kapitel.

Vore Ønsker skulle rette sig efter Guds Villie.

1. Ved alt hvad dit Hjerte ønsker og attraaer, skal du sige: „Dersom det saa behager dig, Herre; dersom det kan være til din Vre, da ske det i dit Navn! Ser du, at dette Trilles Opfyldelse kan geraade mig til Gavn, saa giv, at jeg berbe kan fremme din Vre, men ser dit alvidende Øje, at det ikke er ganlligt, eller maaſte endog skadeligt for min Sjæl, saa borttag det af mit Sind! „Thi ikke ethvert Ønske, der forekommer os nok saa fromt og godt stammer fra den Hellig And; og det er ofte vanstækket af afgære, om det er den Hellig And eller en fremmed And, der tilskynder os til at attraa dette eller hint, eller om vor egen And driver os vertil. Mange, som i Begyndelsen troede, at de bleve drevne af en god And, have til sidst indset, at de være bedragne.“

2. Naar altsaa et Ønske opstaaer i din Sjæl, saa bed ikke om bets Opfyldelse uden i Herrens Frægt og med dyb Ydmyghed og læg med fuldkommen Hengivelse din Sjæl i Guds Haand, sigende: Herre, du ved, hvad der tjener mig bedst; handl med mig efter din Villie! Sæt mig, hvor du behager! Giv mig, hvad du vil, i om du vil og naar du vil! Kun at alt maa ske til din Vre. Se, jeg er din Haand, før mig hoorhen du vil! Som din Tjener er jeg rede til alt; ikke mig selv, men dig ønsker jeg at leve til Behag.

3. Vilde Jesus, giv mig din Naade; lad den være hos mig og arbejde med mig indtil Enden; hjælp, at jeg intet ønsker og attraaer, uden hvad du behager. Lad din Villie steds være min, og min Villie i alle Ting rette sig efter din. Giv mig Naade til at afbys fra Verden og alt, hvad Verdens er, til for din Styld gerne at være ringeaaget og ubekendt herne og til intet højere at begære end at hvile og have Fred i dig, du Hjertets sande Fred og eneste Hvile, uden hvem alt paa Jorden kun er Andstortærelse og ond Nøje! Amen.

Ellerte Kapitel.

Sand Trøst maa søges hos Gud alene.

1. Ikke her, men hjestet venter jeg at finde, hvad mit Hjerte begærer til Trøst og Hufvælselse. Kunde jeg end komme i Besiddelse af den Glæde og Trøst, som denne Verden kan give, saa vidste jeg dog, at det ikke kunde være længe, inden den atter fratoges mig. Værig og fuldkommen Trøst kan kun findes i Gud, de fattiges Trøster og de ydmyges Ven. Ti og hi, min Sjæl, vent paa Opfyldelsen af den guddommelige Forjættelse, saa skal der gives dig rigelig af alle himmelske Goder. Men staar din Hu og Længsel til timelige Goder, da taber du de himmelske. De timelige Goder har du Lov til at bruge, de himmelske skal du eftertraage; men ingenfinde maa du glemme, at om du end besad alle timelige Goder, vilde du dog ikke dermed kunne møde din Sjæl, thi du er ikke stabt til at nyde dem; ej heller vilde de være i Stand til

at gøre dig lykkelig, end mindre salig. Det formaar kun Gud, alle Tings Ophav og Staber.

Tolvte Kapitel.

Rast al din Sorg paa Gud!

1. Min Søn! lad mig handle med dig efter min Villie, thi jeg alene ved, hvad der baaber dig. Du tænker som et Menneſte og bømmer i mange Ting kun efter dine menneſtelige Tilbøjeligheder.

2. Herre! det er sandt, hvad du siger. Din Omsorg for mig er større end al den Omsorg, jeg kan drage for mig selv. Det Menneſte har altid en uſikker Grund at staa paa, som ej kaster sin Sorg paa dig (1 Pet. 5, 17). Herre, gør med mig, hvad du vil, og lad mig aldrig have nogen anden Villie end din. Jeg ved, at hvad du gør med mig kun kan tjene mig til gode. Behager det dig at lade mig vandre i Mørke, nu vel, saa priser jeg dig i Mørket; lader du dit Lys skinne for mig, saa priser jeg dig i Lyset; sender du mig Trøst, saa lovsynger jeg dit Navn; men jeg gør det ikke mindre, dersom du omgiver mig med Sorg og Smerte.

3. Min Søn! saaledes maa du være findet, dersom du vil vandre med mig; rede til Lidelse, som til Glæde, lige saa gerne fattig og hungriq, som rig og mæt.

4. Herre! for din Styld vil jeg gerne lide, hvad du sender over mig; af din Haand vil jeg tage godt og ondt, sødt og bittert, Glæde og Smerte og takke dig for det altsammen. Styrk mig i Troen paa Syndernes Forladelse, saa jeg ikke skal behøve at frægte hoorhen for Død eller Helvede. Naar du kun ikke vil kaste mig bort fra dit hellige Raad og ikke udflette mit Navn af Livets Bog, saa maa der komme, hvad der vil, mig kan det ikke skade.

Trettende Kapitel.

Vær dine Lidelser med Taalmodighed efter Kristi Forbillede!

1. For din Frelses Styld, o Menneſte, steg jeg ned fra Himlen; al din Glendighed tog jeg paa mig, uden at noget andet tvang mig vertil end i Kærlighed. Fra min Fødsel til min Død paa Korset har jeg altid haft Lidelse. Jeg har lidt Nangel paa alle jordiske Goder; mange Klagemaal har jeg maattet høre over mig. Naan og Spot har jeg baaret med Taalmodighed; mine Belgæringer bleve gengældte med Utænksomheder, mine Undergørringer med Spot, min Aare med Dadel. Vil du være min Efterfølger, da maa ogsaa du bære dine Lidelser med Taalmodighed.

2. Herre, min Frelser! efterdi hele dit Liv var Taalmodighed, og efterdi du berbe har fuldkommet din og din himmelske Faders kærlige Villie, saa bør det ogsaa mig, elendige Synder, at øve mig i Taalmodighed og bære dette fortraenkelige Livs Byrder, saa længe det behager din naadige Villie. Jeg ved, at der ikke paalægges mig nogen Byrde uden for min Sjæls Frelses Styld; og omendkjønt jeg føler, at Byrden trykker, saa søler jeg dog ogsaa, at din Naade daglig letter den, og jeg ser med hellig Glæde, hvorledes din evige Sandheds Lys skinner for mig paa den dunkle Vej. O, hvilken Tak er jeg dig skyldig, at du har vist mig og alle troende den rette Vej til dit himmelske Rige. Men hvem vilde have vandre det, dersom du blot havde peget paa den og ikke selv bar gaet forud! Al, naar vi nu ofte ere langsomme i at efterfølge dig, skønt vi se dine Fodspor ved ethvert Strid, hvorledes vilde det da gaa, dersom vi kun kendte dine Lærdomme og havde hørt om dine Undergørringer!

Fjortende Kapitel.

At lide Uet og være taalmodig.

1. Hvad er det, du siger, o Menneſte, hoorfor lyde dine Klager saa højt? Se dog en Gang, hvad Herren og hans hellige have lidt! Du har endnu ikke staaet imod indtil Blodet (Hebr. 12, 4). Hvad du lider, er ubetydeligt i Sammenligning med hvad hine have lidt, for de bleve saa stærkt anfælede, saa haardt plagebe og paa saa mange Maader øvede i Taalmodighed. Deres langt tungere Prøvelser maa du ihuomme; det vil lette dig dine egne. Og naar dine Lidelser forekomme dig store, da overvej, om det ikke er din Utaalmodighed, der gør dem større, end de virkelig ere. Dog, hvad enten de ere store eller smaa, saa maa og skal du bære dem alle med taalmodig og gudhengivent Sind.

2. Jo bedre du finder dig i dine Lidelser, desto visere handler du, og desto mere mobtagelig bliver du for Guds Naades Trøst. Naar din Ræste tilføjer dig Uret, da sig ikke: „Al et saadant Menneſte høerten kan eller vil jeg taale dette; han er altopp uirtførdig imod mig; han beholder mig for Ting, som jeg aldrig har tænkt paa. Af enhver anden vilde jeg gerne have taalt det og stræbt at finde mig rølig deri, tun ikke af ham.“ Thi dette er en haarlq Tanke, som ørber, at vi mere se hen til det Menneſte, der har gjort os Uret, end til ham, der vil give dem, som lide taalmodig, Livens Krone (Jaf. 1, 12). Den, som i Sandhed er taalmodig, spørger ikke om, hvem det er, der øver ham i Taalmodighed, om det er en af hans Forefætte eller en af hans Ligemaand eller en af hans Undergivne, om det er en god og from Mand eller en slet og ugubelig, men han tager alt, hvad der kommer over ham, som af Guds egen Haand og anser alt for en stor Bistidning, hvilket det ogsaa er; thi salige ere de, siger Herrens, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Styld; Himmertiges Rige er deres (Mat. 5, 10).

3. Vær derfor rustet og rede til at kæmpe, dersom du vil sejre. Uden Kamp kan du ikke faa den Krone, som Herren har forjættet Taalmodigheden. Dersom du vægter dig ved at lide, er det et Tegns paa, at du ikke ønsker at trones; men ønsker du at trones, saa kæmp manbelig og sid taalmodig. Uden Arbejde, ingen Hvile; uden Kamp, ingen Sejer.

(Fortættelse).